

Реальні життєві історії українців у художній обробці Людмили Охрименко

Роман на воєнну тематику харківської письменниці Людмили Охрименко «Оскар» отримав відзнаку на Міжнародному літературному конкурсі «Коронація слова – 2021». Це дуже престижна нагорода й уперше вона дісталася українській жінці. Нещодавно в Сарненській центральній бібліотеці відбулася презентація книги. На зустрічі пані Людмила розповіла про життєвий, волонтерський і творчий шлях, як виникали сюжети до вже згаданого триумфального й інших художніх творів.

Людмила Охрименко в мирний час жила в Харкові. Нині вона вимушена тимчасово жити в Івано-Франківську.

— Мені приємно, що ця зустріч відбувається у великій читальній залі, де серед присутніх є багато молоді, духовенство, працівники культури та колеги-письменники й поети. Віднедавна я мешкаю в Івано-Франківську. Тимчасово. Дуже на це сподіваюся. Вірю, що скоро повернуся додому, в Харків. Але моє перебування тут, у Західній Україні, використовую на повну. Адже раніше мріяла проводити такі зустрічі у вас, на заході, але не мала ні часу, ні можливості. А тепер, як то кажуть, сам Бог велів, — розпочала розповідь письменниці.

Людмила Леонідівна каже, що визнання найкращим роману «Оскар» і

не так далеко від її дому. Зайнялася волонтерством.

— Усі ці роки (починаючи з 2014-го, — прим. авт.) в Харкові діяв найбільший у державі волонтерський рух, що ні на мить не припиняв роботу. Це єдине прифронтове місто, де й на тепер є встановлений намет із написом: «Усе для Перемоги». Хоча на початку повномасштабного вторгнення, коли ракети прилетіли в будівлю обласної адміністрації, від нього лишилися хіба що сталеві труби. Бо був розташований перед адмінбудівлею. Проте намет уже знову стоїть, як і раніше,

Людмила Леонідівна з волонтерами спочатку возили на передову їжу, згодом усе, що просили захисники. Крім цього, вона вела щоденник, де занотувувала все, що відбулося, що бачила й переживала щодня. Згодом волонтерка вирішила, що розповідатиме про це людям. Так і почали з'являтися воєнні романи.

Перший — «Пригоди мухи в окопі на окупованій території» — історія трьох подружок-українок, які опинилися в окупованій Горлівці у 2014 році. Вони розділилися на три табори: одна — за Україну, інша — за росію, а третя — «какава різниця», адже вона бізнесумен і головне для неї — гроші. Їхні долі закрутилися в тугий вузол, розрубати який повинні самотужки. Головна героїня, попри небезпеку, рятуватиме трьох українських воїнів, один з яких важко поранений. Щоб його спасти, потрібно відвезти до найкращої подружки-хірурга, тієї, що за росію. Війна й окупація цих жінок не пожалують, але саме від них залежатиме, залишаться вони надалі подружками чи їх дороги розійдуться назавжди...

Другий — збірка новел «Волонтерські історії», де викладено записи зі щоденника з власними фото авторки. Там навіть є поради, приміром, як правильно збудувати бліндаж...

Історія написання «Оскара» почалася з фейсбуку.

— Яюсь побачила запит від військового додати його в друзі, — розповідає пані Людмила. — За його фото визначила, що чоловік має офіцерську виправку. Але за військовою формою не могла встановити, до якого роду військ належить. За охайністю чомусь вирішила, що він штабіст. До яких, внаслідок волонтерства, ставилася не дуже добре. Надто до тих, хто повинен був займатися забезпеченням армії. Відкинула запит. Наступного дня він знову попросився в друзі. І цього разу відхилила.

Письменниця приступила до написання нового роману «Легка поведінка». За тиждень знову отримала від цього ж офіцера коментар під постом: «Добавьте меня в друзья, мне очень нужна ваша помощь».

Звичайно ж, відмовити вже не змогла. Тим більше, прохав про допомогу. В очуванні від нього повідомлення Людмила Леонідівна вже налаштувалася на виконання надзвичайно нелегкого та важливого волонтерського завдання. Тож здивувалася, коли прочитала, що хоче, аби написала книгу про нього, аби всі дізнали-

ся історію його життя. Письменниця попросила описати його життя, аби пересвідчитися, чи зможе впоратися з цим.

— Він прислав свій опис, — продовжила гостя. — Це було десять речень російською мовою. Прочитала їх і зрозуміла, повинна перестати писати свої жіночі романи, кинути основне місце роботи, зробити все можливе,

щоб його історія ожила на сторінках книги. Адже це героїчний подвиг людини, яка переборолала себе, поборолала свій страх і так перемогла свого ворога.

Він офіцер-розвідник. Потрапив у полон у 2015-му. І не будь-куди, а в донецьку катівню! Там керували найвищі професіонали російських спецслужб і наші зрадники, які підтримали окупантів. А найстрашніше — це діточі українські військовослужбовці, які приїжджали з підконтрольної території України на окуповану й допитували її героя. Він назвав їх імена, звання, посади, прізвиська — все, що знав сам. Вони не крилися, були впевнені — він не виживе в катівні. Там ніхто не виживав. Тож і не видасть їх...

— Під час написання книги виникало багато гострих моментів, що узгоджувала з експертами, — зізналася Людмила Охрименко. — Ось, приміром, мій герой ще тоді озвучив, що всіх росіян потрібно знищити. Як літератор і християнка спробувала переконати, запропонувала дещо згладити цю фразу. Він упевнено наполіг, наголошуючи, що не розумію, про що кажу: «Ця фраза має бути саме такою, бо з росіянами так і потрібно вчиняти». Тепер і сама розумію, про що він тоді казав. І, на мою думку, сьогодні єдине, що може врятувати життя окупантові — це обмін на наших воїнів. Усе. Крапка. Усі інші мають тут полягти.

На завершення зустрічі з письменницею традиційно були відповіді на низку запитань від аудиторії, схвальні відгуки від знайомства, квіти від начальника Сарненського управління культури, туризму, молоді та спорту Едуарда Раковця, автографи, світлинні й селфі на згадку.

Вікторія ПАВЛОВА.
Світлинні з архіву Сарненської бібліотеки.

здобуття премії в конкурсі «Коронація слова» були неочікуваними. Адже загалом авторка завжди писала, так би мовити, жіночі романи про сімейні стосунки, родинні зв'язки, те, з чим стикається кожна українка. Зрештою, як і вона. І хоч ці твори легко знаходили читача, згодом вона взялася за написання романів на воєнну тематику. Звідси й невгадана історія «Оскара».

— У нашій країні увірвалася війна. На нашу землю прийшли нелюди, які будь-що прагнуть знищити нашу мову, книжки і літературу, нашу багатогранну культуру... Прагнуть знищити нас як націю. Саме тому почала описувати те, що переживаємо, — акцентувала письменниця.

2014 рік змінив життя України й особисто Людмили Охрименко. Вона почала їздити на передову. Що була

і виконує свої волонтерські функції, — ділиться пережитим пані Людмила. — Він вистояв навіть тоді, як ще нині покійний мер Харкова Кернес зігнав бульдозери, аби його знести. Але ми стали довкола й живим щитом захистили наш волонтерський хаб.

